

Barbara Stępnia-Wilk, Poszli

Poszli co lepsi przypatrzeć się wojnie
z siebie tym gorszym uczynić jałmużnę
Wianki do morza spłynęły dostojnie
Panny z pokorą przyjęły złą wróżbę
>Poszli jak zwykle zbyt ładni zbyt młodzi
wielkiej idei przypatrzeć się z bliska
Jakiej - dziś pamięć historię zawodzi
Po złotych polach zostały ścierniska
Niebo im liści sypnęło pod głowę
i barwnym kocem przykryło zbyt szczelnie
z soli okrucem i krzyżem na drogę
poszli by los zdołał trafić w nich celnie
Nowe we młynach już miele się mąki
Mało wciąż lecz ciągle więcej niż trzeba
Nad kołyskami paciorki i wstążki
by miał kto ręce wyciągać do chleba
Pewnie się zdarzy znów szczęście nie jedno
Moc błogosławieństw i wiele radości
w blasku świec wianków co będą na pewno
płynęły z nurtem do tych którzy poszli